

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 30/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 6879/2015, Rvp 6880/2015, Rvp 6881/2015 a Rvp 6882/2015 vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 Co 33/2015 z 26. marca 2015 (Rvp 6879/2015), sp. zn. 2 Co 74/2015 z 26. marca 2015 (Rvp 6880/2015), sp. zn. 2 Co 75/2015 z 26. marca 2015 (Rvp 6881/2015) a sp. zn. 4 Co 6/2015 z 25. marca 2015 (Rvp 6882/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 6879/2015, Rvp 6880/2015, Rvp 6881/2015 a Rvp 6882/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 6879/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 15. mája 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“), ktoré sú uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia (spolu ďalej len „napadnuté uznesenia krajského súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu.

Sťažovateľka v sťažnostiach okrem iného uvádza, že Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) jej uzneseniami sp. zn. 1 SprO 170/2015 zo 16. februára 2015 (Rvp 6879/2015), sp. zn. 1 SprO 1266/2014 z 13. februára 2015 (Rvp 6880/2015), sp. zn. 1 SprO 90/2015 z 13. februára 2015 (Rvp 6881/2015) a sp. zn. 1 SprO 1159/2014 z 1. decembra 2014 (Rvp 6882/2015) uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok „za spracovanie hromadného podania podľa položky č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.).

Sťažovateľ s uložením povinnosti nesúhlasil a preto podal proti rozhodnutiu odvolanie, kde uviedol všetky právne dôvody spochybňujúce právne závery okresného súdu a poukázal aj na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky produkovanú vo veci povinnosti zaplatiť súdny poplatok.“

O odvolaniach sťažovateľky proti označeným uzneseniam okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutými uzneseniami tak, že rozhodnutia prvostupňového súdu potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnostiach uvádza, že sa nemohla „stotožniť s odôvodnením rozhodnutia súdu druhého stupňa a jeho právnymi závermi a to najmä preto, že tieto

neprípustným spôsobom limitujú jej základné práva tak, ako je to rozvedené... v tejto sťažnosti“.

Podľa názoru sťažovateľky okresný súd a krajský súd postupom v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami porušili jej „... základné práva, konkrétne:

1) právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...;

2) právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...;

3) právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy;

4) právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru;

Tvrdíme, že Okresný súd Stará Ľubovňa a porušovateľ (krajský súd, pozn.) porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj jeho právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru tým, že svoje rozhodnutie formulovali na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácií práva a osobitne aplikácie protiústavnej úpravy bez toho, aby vyvolali konanie na potvrdenie domnienky o ústavnosti, ktorá je však vyvrátiteľná rozhodnutím o abstraktnej kontrole ústavnosti.“.

Tvrdenie o porušení svojich v sťažnostiach označených práv sťažovateľka odôvodňuje najmä takto:

„... vôbec nie je zrejmé, ktoré podania súd vyhodnotil ako také, ktoré tvoria spoločne hromadné podanie.

... Podľa ust. § 1 zákona č. 71/1992 Zb. súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh. Poplatky sa môžu vyberať aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ale len ak je to v sadzobníku výslovne uvedené. V položke 20b nie je výslovne uvedené, že poplatok za spracovanie hromadného podania je možné vyberať bez návrhu poplatníka na vykonanie úkonu súdu...

... nie je zrejmé, prečo boli podania súdom vyhodnotené ako také, ktoré tvoria súčasť iných, viac než desiatich podaní podaných tým istým subjektom v ten istý deň...

... tiež nie je zrejmé, či spoplatnené podanie je vo vzťahu k skupine podaní (hromadnému podaniu) podaním v poradí desiatym alebo iným a či má byť alebo nemá byť spoplatnené...

... Napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie.“

Sťažovateľka ďalej v sťažnostiach uvádza, že „... porušovateľ alebo súd prvého stupňa, mali prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Totižto všeobecne záväzný právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Porušovateľ pokračoval v konaní, aj keď mal zákonnú povinnosť podrobiť aplikovanú právnu úpravu kontrole ústavnosti“, pričom sťažovateľka tiež opisuje, v čom podľa jej názoru spočíva rozpor položky č. 20b sadzobníka súdnych poplatkov [príloha zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“), pozn.] s ústavou.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhuje, aby ústavný súd rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví, že napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, bolo porušené jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté uznesenia krajského súdu zruší, veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K spojeniu vecí na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia)

Podľa § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

V zmysle § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také veci, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto prerokovania pred ústavným súdom, a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti rozhodnutiam a postupu ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc označené

právne normy tak, že predmetné sťažnosti spojil na spoločné konanie (bod 1 výroku tohto uznesenia).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Sťažovateľka v sťažnostiach namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými tento súd v odvolacom konaní potvrdil uznesenia súdu prvého stupňa o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok, ako aj postupom, ktorý predchádzal vydaniu napadnutých uznesení.

Predmetom sporu v preskúvaných veciach bolo zaplatenie súdneho poplatku v sumách od 11 € do 29 €. Z hľadiska predmetu sporu tak v týchto prípadoch bezpochyby ide o tzv. bagateľné veci, pričom táto skutočnosť v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu sama osebe zakladá dôvod na odmietnutie sťažností už pri ich predbežnom prerokovaní. Ak totiž Občiansky súdny poriadok (ďalej aj „OSP“) v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania okresného súdu, resp. krajského súdu, v posudzovaných veciach vylučoval pri tzv. bagateľných veciach prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takýchto veciach prichádza preto do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 431/2012).

Napriek už uvedenému, uprednostňujúc materiálny prístup k ochrane ústavnosti, považuje ústavný súd za vhodné vyjadriť sa k napadnutým uzneseniam krajského súdu aj z vecného hľadiska. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych

a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzických osôb a právnických osôb. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takeho postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi (IV. ÚS 719/2013, I. ÚS 9/2014, II. ÚS 361/2015).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Účelom citovaného článku ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie

rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, bod 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. 5. 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietaných veciach sťažovateľky aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažností aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosti nie sú zjavne neopodstatnené.

Sťažovateľka v sťažnostiach predovšetkým namieta, že krajský súd nesprávne aplikoval § 42a Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016, pozn.) o hromadnom podaní a ustanovenie prílohy zákona o súdnych poplatkoch (sadzobník súdnych poplatkov, položka 20b) a že napadnuté uznesenia riadne neodôvodnil, čím malo dôjsť k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd napadnutými uzneseniami uznesenia okresného súdu o uložení povinnosti sťažovateľke zaplatiť súdny poplatok potvrdil ako vecne správne.

Z príloh k jednotlivým sťažnostiam ústavný súd zistil, že argumentácia krajského súdu vo vzťahu k odvolaniam sťažovateľky proti rozhodnutiam súdov prvého stupňa je založená na rovnakom právnom posúdení veci, preto len poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia jedného z napadnutých rozhodnutí (uznesenia sp. zn. 16 Co 33/2015 z 26. marca 2015).

Krajský súd po poukázaní na relevantné ustanovenia na vec sa vzťahujúcich právnych predpisov uviedol, že z obsahu spisu súdu prvého stupňa mal preukázané, že do podateľne príslušného okresného súdu bolo sťažovateľkou doručené hromadné podanie, ktoré bolo následne spracované, a preto príslušný okresný súd vydal uznesenie, ktorým zaviazal sťažovateľku zaplatiť súdny poplatok za spracovanie hromadného podania. Podľa názoru krajského súdu rozhodnutie príslušného okresného súdu bolo jasne a náležite odôvodnené s uvedením zákonných ustanovení, na základe ktorých bola poplatková povinnosť uložená, vrátane uvedenia špecifikácie položky sadzobníka súdnych poplatkov (položka 20b, pozn.). Vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že nejde o hromadné podanie, krajský súd v napadnutých uzneseniach uviedol: *„Toto svoje tvrdenie však (sťažovateľka ako odvolateľ, pozn.) nijakým spôsobom bližšie neobjasnil a nekonkretizoval. Odvolací súd nemôže preto zaujať k nemu stanovisko. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd uvádza, že podanie spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o.*

obsahuje všetky kvalifikačné znaky uvedené v ust. § 42a Občianskeho súdneho poriadku pre hromadné podanie, teda:

- 1./ tvorí ho najmenej 10 podaní...,
2. / boli doručené tomu istému súdu (Okresnému súdu Stará Ľubovňa),
3. / tým istým účastníkom (spoločnosťou POHOTOVOSŤ, s. r. o.),
4. / v jeden deň...

V ďalšom odvolateľ uviedol, že návrh na vykonanie úkonu – spracovanie hromadného podania, podaný nebol. Spravovací a kancelársky poriadok však explicitne a presne stanovuje postup súdu v prípade hromadných podaní, kedy je jeho povinnosťou postupovať v zmysle § 139a a nasl. Spravovacieho a kancelárskeho poriadku, to znamená, že je povinný spracovať hromadné podanie za účelom riadneho a efektívneho zapísania veci do príslušných registrov (ak ide o návrh na začatie konania), resp. založenia do príslušných už existujúcich spisov.

Ust. § 1 ods. 2 Zákona o súdnych poplatkoch umožňuje vyrubiť súdny poplatok za úkony súdu vykonávané bez návrhu, ak je to v prospech poplatníka, ak je to v sadzobníku výslovne uvedené. Položka 20b stanovuje výšku súdneho poplatku za spracovanie hromadného podania. Z vyššie uvedenej argumentácie vyplýva, že podanie spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. je bez akýchkoľvek pochybností hromadným podaním, že súd prvého stupňa toto hromadné podanie spracoval. Nepochybné je aj to, že išlo o úkon v prospech poplatníka, lebo on podal odvolanie proti rozsudkom a proti uzneseniam na úhradu súdneho poplatku za dovolanie a odvolanie Okresného súdu... (v iných prípadoch dovolanie, pozn.) a Sadzobník súdnych poplatkov výslovne stanovuje výšku súdneho poplatku za spracovanie hromadného podania na sumu 1 Eur za každé podanie, ktoré tvorí hromadné podanie. Nedôvodnou bola preto tiež odvolacia námietka týkajúca sa použitia analogického určenia výšky súdneho poplatku s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 39/2007.

Správny bol preto postup prvostupňového súdu, keď uložil spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o. ako odosielateľovi hromadného podania povinnosť zaplatiť súdny poplatok 29 Eur.

So zreteľom na uvedené dôvody odvolací súd napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne postupom podľa § 219 ods. 1 O. s. p. “

Na základe citovaného, majúc na zreteli obsahovú podobnosť (až identickosť) vecí, ktoré tvoria predmet prerokúvaných sťažností, ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa v napadnutých uzneseniach zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto predmetné uznesenia súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správne. Napadnuté uznesenia krajského súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za zjavne neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona o súdnych poplatkoch.

Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľky, že „... porušovateľ alebo súd prvého stupňa, mali prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Totižto všeobecne záväzný právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Porušovateľ pokračoval v konaní, aj keď mal zákonnú povinnosť podrobiť aplikovanú právnu úpravu kontrole ústavnosti“, ústavný súd uvádza, že podľa § 109 ods. 1 písm. b) OSP (platného a účinného v čase rozhodovania krajského súdu, pozn.) je súd povinný prerušiť konanie a predložiť vec ústavnému súdu na zaujatie stanoviska, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Zo znenia § 109 ods. 1 písm. b) OSP zjavne vyplýva, že k záveru o nesúlade všeobecne záväzného predpisu s ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorý sa má v predmetnej veci aplikovať, musí dospieť súd, nie účastník konania.

V posudzovaných veciach z dokumentácie predloženej sťažovateľkou nevyplýva, že by v jej veciach konajúce súdy dospeli k záveru, že § 42a OSP alebo položka 20b

sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaca prílohu zákona o súdnych poplatkoch je v rozpore s právnymi predpismi vyššej právnej sily.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenia krajského súdu nevykazujú ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o porušení v sťažnostiach označených práv sťažovateľky. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších sťažovateľkou uplatnených návrhoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2017